

Cine au fost ucenicii?

13 mai 2008

Gili Cârstea

Poporul nostru întreține o foarte greșită concepție despre ucenicii lui Hristos. Se recunoaște, în general, că au fost persecutați pentru credința lor, dar cauzele corecte pentru acea persecuție sunt vag percepute.

Toată creștinătatea onorează astăzi pe acești oameni. Fără tăria lor de caracter, fără curajul de a înfrunța autoritatea recunoscută, fără temeritatea de a contesta credința vremii, noi astăzi nu am fi știut nimic despre Hristos.

Numele acestor doisprezece apostoli decorează temeliiile cetății sfinte (Apoc 21:14), adică ei au pus bazele, și definesc poporul pe care Hristos l-a câștigat din mijlocul acestei lumi pierdute. Măreția lor este indiscutabilă, și totuși, ei nu erau nici mai evlavioși, nici mai dotați intelectual, și nici mai bine poziționați social decât ceilalți membri ai poporului lui Dumnezeu din acel timp. Atunci cum au ajuns în acea poziție glorioasă? De ce le citim noi astăzi scrierile, de ce facem din ele un criteriu pentru aflarea adevărului spiritual?

Motivul este unul singur: Acești oameni au fost dispuși să primească lumină nouă trimisă de Dumnezeu generației lor, în timp ce toți ceilalți contestau acea lumină.

Riscând să fie declarați anatema, și astfel despărțiți de poporul lui Dumnezeu și de tot ce era important pentru ei, ucenicii au urmat pe Hristos într-o interpretare a sanctuarului atât de uluitoare, incredibilă și radical diferită de tot ceea ce credea biserica aceluși timp, încât au produs zguduirea teribilă ce a pus capăt statutului de popor ales al națiunii lor.

În timp ce grupul ucenicilor vorbea despre o împlinire a legii, a profeției, a ceremoniilor sacre, o atingere a maturității acestor metafore milenare, conducătorii bisericii vorbeau despre o stricare a legii, o nimicire a sanctuarului, o răsturnare a unor doctrine despre care profetul lor spunea că au o valabilitate veșnică.

Textul Scripturii era de partea cărturarilor. Dovezile despre perpetuitatea întregului sistem ceremonial erau zdrobitoare. Doar ici și colo, câte un verset rătăcit părea să spună că jertfele vor înceta, dar ele erau interpretate în sensul că oamenii răi și păcătoși le vor părăsi, nicidecum că Cel Atotputernic va cere abandonarea lor. Inspirația spune că ucenicii lui Hristos erau urâți de conducătorii

religioși ai națiunii deoarece „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice.”

Marea tragedie a teologilor din toate vremurile a fost aceea că nu au putut accepta că un adevăr crește, se dezvoltă, se maturizează, afectând astfel radical practica și doctrina bisericii. În fiecare generație lumina nouă a fost primită doar de oamenii de la periferia conversației teologice, oameni simpli, fără mare pregătire școlară, oameni care nu prea aveau ce pierde intrând în tumultul bătăliei vremii lor.

Cât timp au fost cu Hristos, nici ucenicii nu au înțeles mare lucru despre solia și misiunea Sa. Doar după înviere, atunci când El le-a clarificat metaforele Scripturii, au reușit ei să înțeleagă lumina prețioasă, adevărul prezent, împlinirea profețiilor pe care le interpretaseră atât de greșit. Ei au devenit astfel „burdufurile noi,” purtătorii de lumină, ambasadorii lui Hristos.

Astăzi, la două milenii distanță, noi înțelegem aceste lucruri. De ce oare generația lor nu le-a văzut? De ce au persecutat pe Hristos în mesagerii Săi, de ce au refuzat lumina din cer?

Tragedia aceasta a refuzării luminii din cer s-a repetat și în istoria noastră recentă. Nici noi nu am fost dispuși să credem că mai există lumină nouă pentru poporul lui Dumnezeu. Tot ce puteam accepta era că nu trăim lumina pe care deja o avem, deși „de ce nu o trăim” a fost totdeauna un mister pe care nimeni nu a reușit să-l explice.

Nu putea exista cineva mai autorizat să ne spună că, la Minneapolis, Dumnezeu a trimis lumină nouă, și că trebuie să ne gândim bine cum avem de gând să o tratăm. Lumina trimisă în 1888 a produs aceleași reacții ca și aceea trimisă prin apostoli acum două mii de ani:

„Voi ați urât solii trimiși din cer. Ați manifestat împotriva lui Hristos o prejudecată de același caracter, dar mai jignitoare față de Dumnezeu decât cea a națiunii iudaice” (The EGW 1888 Materials, 1656).

Paralela este zugrăvită în cuvinte puternice, ca nimeni să nu fie în confuzie cu privire la starea de fapt a rebeliunii pe care o întreținem:

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi (delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890) că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatoilor. Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu aceea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiuni după obiecțiuni, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (MS 36, 1890).

Câțiva anonimi din marea gloată, dispuși să primească lumină nouă care a dat peste cap toată credința națiunii, au devenit pentru noi „ucenicii Domnului,” „apostolii lui Hristos,” oameni ale căror scrieri au ajuns pentru noi „Evangelia,” cuvântul sigur al proorociei.

Ucenici ai Domnului au fost, sunt, și vor continua să fie, cei care primesc cu bucurie noile raze de lumină pe care Dumnezeu, în marea Sa îndurare, le trimite poporului Său la timpul potrivit.

Astăzi, când lumina slavei lui Hristos va crește „de șapte ori mai tare” spre a lumina pământul prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu, ambasadorii ai lui Hristos nu vor putea fi decât cei care primesc cu bucurie și apreciază fiecare rază de lumină nouă, fiecare mărgăritar dezgropat de sub molozul erorilor. Doar o astfel de atitudine poate face din ei „terebiți ai neprihănității, un sad al Domnului,” pietrele scumpe ale coroanei lui Hristos.
